

20,000 Rb. Skal man nu nødvendigviis lade disse 20,000 Rb. gaae ind i Statskassen for at komme til dem igjen, skulde man ikke stamme sig derover og hellere have Lyft til selv at give sine Medler? Lad os undersøge Sagen ligeoverfor Stattehdelsen. Disse 54,000 Besiddere og Brugere af Hartkorn hde af directe kongerigske Skatter ibetmindste de $\frac{2}{3}$, og af indirecte Skatter i det Allermindste Halvdelen, og den Deel af disse 20,000 Rb., som de skulle bære selv, vil altfaa ibetmindste være 14 à 16,000 Rb. De kræve nu disse stakkels 4 à 6000 Rb., som mangle, af Byen Kjøbenhavn, som dog kun har en ringe Interesse deraf, og af deres fattige Medborgere paa Landet, som have en stor Interesse af ikke at betale mere end nødvendigt i Stat. Saaledes staaer Forholdet, og det er derfor man maa komme til at sige: Den Sag maae engang komme til at faae Ende. Det er det, jeg har forsøgt at udtale gjennem mine Endringsforslag og aldeles intet Andet. Jeg søger at formaae denne Forsamling, hvori der netop er et ikke ringe Antal Repræsentanter af Landbostanden, til at udtale: Vi skulle lidt efter lidt komme til at hjælpe os selv, til af vor egen Komme at uddele de Præmier, som vi troe ere nyttige i den Retning; vi ville ikke mere tage dem ud af Statskassen! Og naar de saaledes have viist, hvad de selv ville for sig selv, saa kunne de ogsaa faae Magt til, lidt efter lidt at sætte igjennem, at det skal være ligesaadan for Andre, saa kunne de komme hen paa det Trin, at Samsundet vinder Frihed til at virke for sig selv, faaer Forstand til at gjøre det og Villie og Kraft til at udføre det. Saalænge vi ikke handle saaledes, netop i Sager af denne Natur, blive vi ved at gaae i Regjeringens Ledebaand, haandhæve og overholde vi en bureaukratiff Regjering og slippe ikke over til det, hvorhen vi tragte, en fri demokratiff Forfaalning. Det er det, der ligger i disse simple Endringsforslag; tag dem eller forkast dem, og udtal derigjennem en Dom, om de have Mod til selv at træde op som et Samsund, der vil Frihed, der kan handle for sig selv, og som ikke frygter for at lægge 8 f. paa hver Td. Hartkorn for ved Frivillighed at naae det, som de ellers skulde søge Regjeringens Tvang til.

Hvad angaaer det hele Stutterivæsens Udgifter skulde vi forøvrigt huske paa, at det dog ikke i dette Dieblit, hvor vi ere isærd med at stifte en stor Statsgjælb, er en saa stor Bagaetel, thi det er 40,000 Rb., hvilket er Renten af en af de Millioner, som vi skulle give ud til de jydske Jernbaner. Dette burde bringe de æred Herrer fra denne Provinds, for hvilken der er offret saa urimelig Meget, til at være forsigtige med deres yderligere Begjæringer. Paa denne Maade anbefaler jeg disse to simple Forslag. Jeg kan ikke tvivle om, at Lovven, naar den vender tilbage til Landstthinget uden anden Endring, hurtig maa kunne blive færdig der, og forøvrigt vil jeg raade til at følge Regjeringens Forslag og tage Loven, som den er, for at blive hurtigt færdig med den, hvad see kan, naar der kun foreligger dette enkelte Punkt til Afgjørelse. Foreflaaer man en anden Maade, hvorpaa Loven skal faae en Afslutning i et kort Tidsmaal, saa er jo det Samme naaet; det kommer ikke an paa Maaden, men denne forekommer mig anstændigere, fordi den udtaler, at vi, der interessere os for denne Sag, lidt efter lidt skulle faae indsamlet Medler for at erstatte det, hvormed Statskassens Tilslud formindskes. Det er det, der staaer; have de Herrer ikke Mod til at sige: Vi ere overbeviste om, at de af vore Medborgere, som have en alvorlig Opmærksomhed for denne Sag og som interessere sig for den, ville lidt efter lidt forsøge de Bidrag, de aarlig give, i samme Maal, som dette aflager, saa have de derved udtalt, at de ikke troe paa nogen væsentlig Interesse for den hele Sag, og saa er det ligegyldigt, hvad der bliver af den.

Madjen: Naar jeg ved Sagens første Behandling fraraadede at nedsætte et Udvalg, da var det netop, fordi jeg havde Leilighed ifjor til at erfare i det da nedsatte Udvalg, at der i dette kun var liden Enighed tilstede, ja, Enigheden var endogsaa saa ringe, at den daværende høitagtede Indenrigsminister under Sagens anden Behandling udtalte, at han ikke troede, at Udvalget selv havde nogen Tiltro til den Betænkning, det havde afgivet. Efter de Erfaringer, jeg har havt Leilighed til at indvinde, siden denne Sag forelaae i forrige Session, er